

PHẦN 3

Mấy ngày nay mưa nhiều thời tiết thất thường, bà Mỹ Hạnh trở bệnh, bà ho nhiều và kêu đau khắp người. Mỹ Hà nhìn mẹ mà xót xa.

Cảnh nhà của cô thật là khó khăn, chẳng biết xoay sở vào đâu để có tiền lo cho mẹ.

Bấm bụng cô cùng Mỹ Hòa đến nhà của ông Quang Thanh.

Láp ló hàng giờ hai chị em chẳng dám kêu cửa. Mỹ Hòa nói với chị:

- Hay mình về đi chị!

Thoáng chút ngân ngừ, Mỹ Hà bảo nhỏ:

- Về rồi mẹ tính sao?

- Nhưng em lại sợ gặp bà ấy lắm!

- Ủ, chị cũng đâu có ưa gì bà ta nhưng mẹ đang cần tiền để chữa bệnh.

Bỗng từ bên trong tiếng chó sủa vang.

Ông Quang Thanh nói với người làm:

- Bấy à, ra xem ai mà chó sủa dữ quá!

- Vâng ạ!

Chị Bảy vốn rất thương hai chị em của Mỹ Hà. Nên vừa nhận ra chị đã reo lên:

- Ôi! Mỹ Hà, Mỹ Hòa, hai em đến bao giờ?

- Có cha em ở nhà không chị?

Ngó xung quanh, chị Bảy gật đầu:

- Có ông lẫn bà ở nhà nữa.

Mỹ Hà ngập ngừng: .

- Em muốn gặp cha em!

Chị Bảy lo lắng:

- Có gì không em?

Nước mắt rưng rưng, Mỹ Hà than:

- Mẹ em trở bệnh nặng lắm. Mà chị em em không có tiền chạy lo thuốc cho mẹ.

Chặc lưỡi, chị Bảy cảm thông:

- Thật tội nghiệp hai em, thôi đừng có vào đây để chị vào nói nhỏ với ông.

Mỹ Hà nhìn chị Bảy đầy sự biết ơn:

- Em cảm ơn chị!

Chị Bảy đi rồi, Mỹ Hà nói với chị:

- Chị Bảy vẫn còn tốt với chị em mình quá hả chị hai.

Ừ, người như chị ấy trên đời này hiếm lắm.

Chị Bảy trở ra chưa kịp nói gì thì bà Bích Thảo đã bước ra:

- Gì vậy Bảy?

- Dạ...

Chị Bảy còn ngập ngừng thì bà Thảo đã bước ra tới. Thấy hai chị em Mỹ Hà bà đã lên tiếng:

- Lại là hai cô đó à?

Chị Bảy lên tiếng:

- Dạ... thưa

Bà Bích Thảo gắt lên:

Không có việc của cô, vào đi.

Nhìn hai chị em Mỹ Hà bằng ánh mắt ái ngại, chị Bảy không dám chần chừ mà đi thẳng vào trong.

Bà Bích Thảo nhìn vào hai chị em Mỹ Hà một cách soi mói:

- Hai cô đến đây tìm ai vậy?

- Tôi...

Mỹ Hòa định lên tiếng nhưng bị Mỹ Hà ngăn lại:

- Chị em tôi nhớ cha nên đến đây thăm.

Nguyt hai cô, bà Thảo chanh chua hỏi:

- Có thật đến thăm ông ta vì nhớ không?

Mỹ Hoà áp úng:

- Tôi nhớ cha mình thật đấy, tôi xin bà hãy cho tôi gặp mặt cha mình.

Hất mặt, bà Bích Thảo đánh giọng:

- Nằm mơ hả? Nên về đi là vừa.

Mỹ Hà dịu dàng nói:

- Xin bà thương tình cho em tôi gặp cha, nó nhớ mà phát bệnh đó.

Vẫn giọng lạnh lùng, bà Thảo từ chối:

- Ở đây chẳng có ai họ hàng thân thiết với hạng người đối rách như hai cô đâu.

Mỹ Hà âm úc:

- Tôi là con của cha Quang Thanh chứ không phải là ăn mày.

- Nói nghe hay lắm vì ở đây cũng không có tiền bố thí đâu.

Mỹ Hoà tức tối, cô nói bằng giọng hờn

- Nhà cửa, đất đai, tài sản ở đây là của cha mẹ tôi tạo dựng nên kia mà.

Ngửa mặt lên trời mà cười, bà Bích Thảo nghiêng răng:

- Con gái mẹ mày dạy như thế sao?

Mỹ Hà xen vào:

- Xin bà đừng nói thế. Chị em tôi khôn lớn tự hiểu lấy mà thôi.

Nguyt dài, bà Thảo lại mai mỉa:

- Tự hiểu lấy ư? Tụi bây có gan hùm cũng không dám đến đây nữa à?

Mỹ Hoà thít thít khóc:

- Con nhớ cha nên đòi chị dẫn đến đây.

Bà nạt ngang:

- Tụi bây đừng kiếm cớ, tao nhớ là ông ấy đã cắt đứt tình cảm với nhà mày rồi.

Lắc đầu nguây nguây, Mỹ Hà kêu lên:

- Không, bà đừng nói dối, cha tôi vẫn thương chị em tôi mà.

- Hừm! Thương thì ông ta đã về bên ấy rồi.

- Tại bà đó thôi, bà ngăn cản không cho cha tôi về!

Bật cười nham hiểm, bà Bích Thảo gắt lên:

- Vậy thì biết điều đừng đến đây phá rối nữa.

Mỹ Hoà vẫn cố nói:

- Tôi có phá rối gì đâu. Tôi chỉ nhớ cha đến đây nhìn không được sao?

Ông Quang Thanh bước ra:

- Chuyện gì mà ồn ào vậy em?

Bà Bích Thảo quát hai chị em Mỹ Hà rồi nói:

- Hai đứa này đến đây chửi em này nọ đấy!

Cả hai chị em đồng kêu lên mừng rỡ:

- Cha...

Mỹ Hoà òa lên khóc:

- Cha ơi! Con nhớ cha nhiều lắm!

Mỹ Hoà ôm chầm lấy ông Quang Thanh nhưng bị bà Bích Thảo đẩy ra:

- Đứng xê ra, coi chừng dơ bẩn quần áo người ta.

Ông Quang Thanh đứng trơ ra nhìn hai đứa con gái, Mỹ Hà nắm tay em kéo lại:

- Mỹ Hoà đừng làm vậy em!

- Nhưng em nhớ cha lắm chị hai ơi?

Mỹ Hà an ủi:

- Nhớ thì em hãy đứng đây mà nhìn.

Trước mặt bà, ông đâu thể nói gì mà chỉ hỏi:

- Hai đứa đến đây làm gì?

Mỹ Hà đáp thay lời em, giọng cô xúc động mạnh:

- Mỹ Hòa nhớ cha khóc mãi nên con đành phải dắt em đến đây để gặp cha.

Thấy ông đứng lặng im, bà Bích Thảo kênh kiệu báo:

- Sao, hãy nói gì với tụi nó đi chứ?

Nhãn mặt ông Quang Thanh cảm thấy khó nói, Mỹ Hòa lại meo máo nói:

- Mẹ con đang bị đau nặng lắm cha ạ!

Bà Bích Thảo đã lên tiếng chặn lời ông:

- Thì ra là vậy? Mục đích tụi mày đến đây đã rõ rồi hả?

Ông Quang Thanh buột miệng hỏi:

- Mẹ con đau thế nào?

Lừ mắt nhìn ông, bà ta nổi giận:

- Sao hả? Nghe bà ta bệnh anh đã đau lòng rồi à?

Mỹ Hà đáp nhanh:

- Mẹ đau nặng lắm!

Bích Thảo nạt ngang:

- Bà ấy đau thì có liên quan gì đến nhà này!

Mỹ Hà cảm thấy đau xót trong lòng, cô không thể kềm chế được nên nói:

- Đúng chúng tôi không có liên quan đến bà thật nhưng với cha tôi thì vẫn còn đó bà.

- Hừm! Nếu còn thì ông ấy đâu đã bỏ rơi mẹ con tụi mày.

Mỹ Hòa âm ức:

- Đó là do mụ phù thủy như bà độc ác chiếm đoạt cha của tôi.

Nghiền răng, giơ tay định tát vào mặt Mỹ Hòa nhưng bị Mỹ Hà kịp chụp lại:

- Bà dám...

Ông Quang Thanh gất lên:

- Bích Thảo, em đừng quá đáng như thế.

Ganh tị, âm ức trong lòng, bà biết rằng ông ta còn nuôi tiếc mẹ con Mỹ Hà nên to tiếng:

- Sao hả? Đau lòng rồi hả? Nếu thế thì hãy về bên ấy mà ở luôn đi.

Nhãn mặt ông Quang Thanh ôn tồn:

- Em nói gì vậy? Tội nó là con anh mà.

- Con gì chứ. Ông đã hứa với tôi như thế nào?

- Tôi...

Đẩy ông vào trong, bà Bích Thảo lại nói:

- Ông vào đi để tôi giải quyết vấn đề này.

Mỹ Hòa kêu to:

- Cha ơi...

Ông Quang Thanh quay lại:

- Từ nay con đừng tìm cha nữa.

- Nhưng con nhớ cha mà. Cha đừng đi.

Mỹ Hòa chạy ào đến ôm cánh tay ông kéo lại:

- Cha ơi!

Bà Bích Thảo gỡ tay Mỹ Hòa ra, nhưng Mỹ Hòa cố nắm tay ông:

- Cha ơi! Mẹ con đau nặng lắm xin cha hãy về lo cho mẹ.

- Hứ! Lo cho mẹ mà này... này... Bà Thảo lấy hết sức đẩy Mỹ Hòa té nhào, rồi còn đạp lên mình cô. Ông Quang Thanh thật vô tình, chỉ biết đứng nhìn.

Mỹ Hà xông vào đẩy bà ta thật mạnh làm bà ta chúi nhủi:

- Bà không được đánh em tôi, bà thật là độc ác.

Mỹ Hòa kêu lên:

- Chị hai ơi! Em đau quá!

Ôm em vào lòng, Mỹ Hà càng thêm cảm tức người cha nhu nhược của mình, cô đứng phắt dậy nhìn thẳng vào mặt ông mà hét lên:

- Con thật không ngờ ông lại nhẫn tâm đứng nhìn người đánh đập con ruột của mình như vậy.

Nắm tay chị, Mỹ Hòa nói:

- Chị hai từ nay mình không đi tìm cha nữa nha chị!

Mỹ Hà giận tím cả mặt, cô nắm tay em kéo đứng lên cổ nuốt hận:

- Em nói phải, từ nay chị em mình coi như không có người cha này.

Bà Bích Thảo cười khan:

- Nói nghe hay lắm nhưng nói thì phải nhớ đấy nhé!

Mỹ Hòa hất mặt:

- Bà là mẹ phù thủy độc ác nhất định cả nhà bà sẽ bị quả báo mà thôi.

Cười lớn, bà Bích Thảo mắng mỏ:

- Ai bị quả báo thì biết rồi còn gì.

Mỹ Hà dìu em bước ra:

- Mình về thôi em!

Rồi quay lại nhìn ông Quang Thanh lần nữa, Mỹ Hà cay đắng nói tiếp:

- Đắng cay túi nhục hôm nay chị em tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, xin ông khỏi bận tâm về ba mẹ con tôi nữa. .

Mỹ Hà dìu em bước đi, Mỹ Hòa khóc ngất trên cánh tay chị, Mỹ Hà đau đớn căng đầu kém gì em mình.

Cô đâu ngờ cha cô là người vô lương tâm đến như vậy, hứa với lòng từ nay cô chẳng bao giờ nhớ và nhắc đến ông ta lần nào nữa.

Khóc mãi rồi cũng chán, Mỹ Hà nói với Nhã Trúc:

- Từ nay tao quyết định rồi, cô ngoi lên bằng chính đôi tay mình.

Vỗ vỗ tay lên vai bạn, Nhã Trúc an ủi:

- Mà nghĩ vậy là tốt rồi, thôi từ nay đừng tìm đến ông ta nữa.

Mím môi, cố nén xúc động Mỹ Hà gật gù:

- Tao đau lòng lắm Nhã Trúc ạ! Nếu hôm ấy mẹ đừng đau thì có lẽ ta và Mỹ Hòa không đến đó đâu.

- Thôi chuyện qua rồi đừng nhắc nữa.

- Tao với mày đi thôi.

Tròn mắt nhìn bạn, Mỹ Hà ngạc nhiên:

- Đi đâu nữa?

- Thì đi tìm việc làm

Lắc đầu, Mỹ Hà ngao ngán nói:

- Tao chán tới tận cổ rồi!

- Sao vậy? Bộ mày định sống mãi trong vòng lẩn quẩn hay sao.

Mỹ Hà thở dài:

- Tìm thì mình cũng đã tìm rồi. Gõ cửa biết bao nhiêu công ty mà nói.

- Hôm nay mình chẳng đến công ty nữa mà tìm mấy cửa hàng tư nhân mà xin.

Mỹ Hà giẫy nảy:

- Làm cho tư nhân ư? Thôi mày ơi, tụi mình chẳng lẽ...

Cắt ngang lời bạn, Nhã Trúc giải thích:

- Lo gì đấy là mình chỉ tạm thời thôi, để chờ thời cơ.

Nghe bạn nói phải, Mỹ Hà đồng ý ngay:

- Vậy thì được!

Nghe bạn nói vậy Nhã Trúc lại giục:

- Được thì đi!

Thế là hai người lại rong ruổi ngoài đường.

Gần tiếng đồng hồ đi khắp các cửa hàng, nơi nào cũng chỉ lắc đầu. Đã đủ người rồi. Mỹ Hà cần nhân:

- Chẳng lẽ số tội mình đen đui vậy sao?

An ủi bạn Nhã Trúc tươi cười:

- Hôm nay không được thì ngày mai.

Mỹ Hà phụng phịu với bạn:

- Tìm được việc làm chắc tao với mày trở thành các cụ già mất.

Nghe câu nói của bạn, Nhã Trúc cười giòn:

- Nói gì mà nghe ghê đến vậy chứ?

- Vậy không phải hay sao hả nhỏ?

Nhã Trúc lại kêu lên:

- Tao khát nước quá!

- Hừ! Tao không có lấy một xu.

- Thì tao có nè, tội mình vào uống nước đi, biết đâu qua cơn khát mình lại gặp may mắn.

Cười cùng bạn Mỹ Hà lắc đầu:

- Làm gì đơn giản vậy chứ

- Chuyện đời mà biết đâu được ngày mai.

Cười để lẩn át chuyện không vui, Mỹ Hà bảo:

- Ý mày muốn nói chuyện “lên voi xuống chó” mấy hồi đó hả?

Gật đầu Nhã Trúc nói một cách tự tin:

- Nhất định tụi mình sẽ có việc làm ổn định, tốt lắm.
- Chà coi bộ mày tự tin dữ nha!
- Nhất định là như vậy.

Chợt Mỹ Hà nói giọng buồn:

- Mẹ tao mà không có tiền chữa bệnh tao lo lắm.

Hiểu tâm trạng bạn nên Nhã Trúc giục:

- Uống nước đi rồi tính tiếp.

Mỹ Hà nói giọng thoái thác:

- Vậy thì tao phó thác sinh mạng này cho mày đấy.

Bật cười, Nhã Trúc lắc đầu:

- Nhỏ này hôm nay nói chuyện sao vậy hả?
- Thật đấy!

Đưa cho bạn số tiền nhỏ, Nhã Trúc ân cần:

- Mày cầm lấy ghé quầy thuốc mua ít thuốc về cho dì uống đỡ.
- Nhưng tao...
- Bệnh của dì không thể chần chừ đâu.

Trả tiền nước xong, Nhã Trúc đưa Mỹ Hà đến quầy thuốc, hai cô lật đật chạy về nhà của Mỹ Hà trước.

Buổi trưa, Khải Minh cùng Vũ Bằng ngồi ở quán nước cũ chờ Mỹ Hà. Khải Minh cảm thấy sốt ruột, anh cứ mãi nhìn đồng hồ:

- Chết thật, đã quá trưa rồi.

Vũ Bằng cũng lo lắng:

- Hay là cô bé nghỉ học.
- Hôm nay mới thứ tư mà nghỉ gì.
- Ví dụ như cô bé bị bệnh thì sao?
- Thằng này chuyên nghĩ xui xẻo không hà.

Bồng Vũ Bằng kêu lên:

- Cô bé kia!

Khải Minh quay lại:

- Ồ, chính là cô bé nhưng nhìn kia...
- Gì đâu?
- Dường như cô bé không được vui.
- Ừ, mặt mày có vẻ gì đó rất buồn.

Khải Minh giục bạn:

- Cây hãy gọi cô bé đi!

Vũ Bằng đứng lên gọi to:

- Mỹ Hòa!

Đang cho xe chạy ngon trớn, Mỹ Hòa vội thắng lại cô đảo dác tìm. Vũ Bằng vẫy vẫy tay:

- Anh đây nè!

Nhận ra Vũ Bằng, Mỹ Hòa không cười tươi như trước nữa đây mà nói:

- Anh gọi em có việc gì không?
- Vào đây uống nước, rồi anh nói chuyện này cho em nghe.

Mỹ Hòa ngập ngừng:

- Nhưng em... em hôm nay bận lắm!
- Nhanh thôi mà em!

Mỹ Hòa đành nói thật:

- Em còn phải đến nhà người bà con để...

Thấy Mỹ Hòa ngập ngừng, Vũ Bằng lo lắng:

- Sao vậy em? Có gì khó khăn à?

Mỹ Hòa lắc đầu:

- Anh đừng hỏi nữa, anh hỏi nữa là em sẽ khóc đó.

Đưa cô bé đến bàn ngồi, Vũ Bằng ân cần:

- Em ngồi xuống đây nói cho anh và Khải Minh nghe xem.

Do dự, Mỹ Hòa lại nói:

- Em... em có nên nói cho hai anh nghe không?

Khải Minh nói khích lệ:

- Mỹ Hòa hãy xem anh và Vũ Bằng là hai người anh trai có được không.

Ánh mắt long lanh, Mỹ Hòa chớp chớp đôi rèm mi, cô hỏi lại:

- Hai anh nói thật không?

Vũ Bằng gật đầu, giọng chắc nịch:

- Sao lại không? Đây là lời đề nghị của tụi anh mà.

Khải Minh lại giục:

- Nếu chấp nhận tụi anh là anh rồi thì có gì khó khăn em cứ nói.

Mím môi cố ngăn xúc động, Mỹ Hòa kể cho hai người nghe tất cả câu chuyện của gia đình mình. Nghe xong Vũ Bằng lên tiếng trước:

- Không ai ngờ được cha em lại là người như vậy?

Khải Minh lo lắng:

- Thế mẹ em có được đưa đi bác sĩ không?

Đưa tay quạt nước mắt đang trào ra. Mỹ Hòa nghẹn lời:

- Tụi em đâu có tiền mà đưa mẹ vào bệnh viện.

Nhìn cô bé Vũ Bằng lo lắng hỏi:

- Thế sao hôm nay em lại về muộn vậy?

Cúi mặt xuống bàn che giấu ánh mắt bối rối, Mỹ Hòa đáp nhỏ:

- Em đi tìm việc làm thêm.

Ngạc nhiên, Vũ Bằng kêu lên:

- Làm thêm ư?

Khải Minh cũng quan tâm:

- Em định xin làm việc gì? Rồi sao mà học được.

Ngó hai người Mỹ Hòa thành thật nói:

- Em định xin rửa chén ở quán ăn.

Vũ Bằng lo lắng:

- Vậy rồi làm sao em học được?

- Em sẽ cố gắng học bài ban đêm.

Khải Minh tỏ ý không an tâm:

- Làm như vậy em không chịu nổi đâu.

Vũ Bằng nảy ra ý định táo bạo:

- Chúng ta nên đưa mẹ em vào bệnh viện ngay.

- Nhưng thú thật tụi em không có tiền.

- Anh và Khải Minh sẽ lo.

- Nhưng hai anh...

Hiểu ý cô bé muốn nói gì, Vũ Bằng trấn an:

- Em đừng lo tụi anh cũng có ít vốn định cưới vợ, bây giờ hãy sử dụng nó.

Mỹ Hòa từ chối:

- Làm như vậy em thấy không được đâu.

- Sao vậy em?

- Rồi biết chừng nào tụi em mới hoàn trả số tiền ấy để hai anh cưới vợ chứ?

Cười cười vì Vũ Bằng biết mình lỡ lời nên nói:

- Chỉ chuẩn bị thôi chưa có ai chịu hai anh cả.

- Vậy còn chị của em thì sao?

Khải Minh lại đưa ra ý kiến. Cả ba đều đồng tình, Mỹ Hòa vui lắm, cô bé gật đầu lia lịa:

- Hai anh thật là giỏi, vậy em cảm ơn hai anh, mẹ em được cứu rồi.

Mỹ Hà muốn ngã quy nơi cửa khi hay tin mẹ bị trở bệnh phải vào nhà thương cấp cứu:

- Mỹ Hòa! Liệu mẹ có sao không em?

Mỹ Hòa lắc đầu:

- Em cũng chẳng biết đâu, nhưng có điều bác sĩ bảo cũng nghiêm trọng.

Ngạc nhiên, Mỹ Hà hỏi em:

- Nhưng tại sao em lại bỏ mẹ nằm một mình?

- Lúc về đây mẹ còn đang ngủ, em tranh thủ về lấy ít đồ

Nhìn em dăm dăm, Mỹ Hà nói giọng lo lắng:

- Rồi tiền đâu mình trả viện phí.

Nhăn mặt, Mỹ Hà vội trấn an chị:

- Lo cho mẹ trước đã chị! Rồi mọi chuyện sẽ tính sau.

- Nhưng mà chị vẫn chưa có việc làm, rồi tiền đâu mà lo cho mẹ đây?

Thấy chị quá căng thẳng, Mỹ Hà an ủi:

- Chuyện gì rồi cũng qua thôi mà chị.

- Đừng lo trời sẽ thương chị em mình.

Nhìn em ngạc nhiên:

- Em có vẻ tự tin vậy hả?

Mỹ Hòa đáp tỉnh:

- Sống phải có niềm tin chị ạ! Em tin rồi đây chị em mình sẽ tai qua nạn khỏi.

- Chị cũng mong như vậy

Chìa giấy khám bệnh của bác sĩ đưa cho Mỹ Hà, Mỹ Hà nói:

- Đó là giấy khám bệnh chẩn đoán ban đầu của mẹ.

Đọc lướt qua, Mỹ Hà kêu lên:

- Mẹ đau nặng vậy sao Mỹ Hà?

- Vâng!

- Người ta có yêu cầu phẫu thuật không em?

Mỹ Hòa lắc đầu:

- Họ chưa nói gì cả.

Mỹ Hà cảm thấy lo, cô giục Mỹ Hòa:

- Minh vào với mẹ đi em

Mỹ Hoà lấy ít đồ dùng cho mẹ rồi nói một cách ngậm ngùi:

- Quần áo của mẹ mình cũ hết rồi chị hai ơi!

- Chị biết rồi nhưng mà nhà mình...

Mỹ Hà ngồi thừ ra nhìn quanh nhà:

- Chẳng có cái gì đáng giá để mà bán cả.

Ôm em vào lòng, Mỹ Hòa dỗ dành:

- Chị nhất định sẽ tìm được việc làm thôi em ạ!

Mỹ Hòa lại nói:

- Hay là chị để cho em nghỉ học đi làm giúp chị và mẹ.

Lắc đầu, Mỹ Hà nghiêm giọng:

- Em không được nghỉ học, chỉ còn một năm nữa là thi đại học rồi.
- Nhưng nhà mình đang túng quẫn liệu em có thể tiếp tục được không?

- Vẫn phải được!

- Chị hai!

Vuốt ve mái tóc thon dài của em, Mỹ Hà khuyên:

- Muốn thoát nghèo, em phải học, có nghề nghiệp ổn định mới được.

Vùi vùi đầu vào lòng chị, Mỹ Hòa lại nói:

- Em sẽ thi vào y khoa em nhất định sẽ làm bác sĩ chữa trị cho mẹ và mọi người nghèo khổ.

- Tốt lắm!

Đi em đứng dậy, Mỹ Hà giục:

- Đi thôi em!

Mỹ Hòa lại nói:

- Điện cho chị Nhã Trúc nghe chị!

- Ồ, để ra bưu điện chị gọi.

Mỹ Hòa đề nghị:

- Làm vậy tốn tiền, chị đến bệnh viện với mẹ còn em, em sẽ đến nhà chị Nhã Trúc.

- Ừ, vậy cũng được!

Mỹ Hà thật sự lo lắng cho mẹ mình. Rồi tiền thuốc, tiền ăn sắp tới phải làm sao đây?

Bà Mỹ Hạnh cảm thấy không còn đau nữa, bà gượng ngồi dậy:

- Bác thật cảm ơn hai cháu!

Vũ Bằng cùng với Khải Minh nhìn nhau, làm theo kế hoạch nên Vũ Bằng thay lời bạn:

- Tụi cháu là bạn bè của Mỹ Hà xin bác đừng nghĩ ngợi ạ!
- Không có hai cháu bác chẳng biết bây giờ mình sẽ thế nào nữa.

Khải Minh vội trấn an:

- Xin bác đừng ái ngại như vậy ạ! Bác khoẻ lại là mừng lắm rồi.

Bà lại hỏi:

- Mỹ Hòa đi đâu mà lâu đến vậy?

Đưa cho bà ly nước, Vũ Bằng ân cần nói:

- Bác uống nước có lẽ Mỹ Hòa sắp đến rồi.

Khải Minh đưa gói thuốc cho bà rồi nói:

- Đây là thuốc của bác, bác nên uống đúng liều.

Hơi ngạc nhiên nhìn Khải Minh, bà hỏi như dò xét:

- Tiền ở đâu mà Mỹ Hòa mua thuốc nhiều đến vậy chứ?

Vũ Bằng xen vào:

- Bác đừng lo, cháu mới vừa lĩnh lương đấy!

Thở dài, bà Mỹ Hạnh than vãn:

- Cơ khổ, cháu còn phải ăn cơ mà.

Cảm thông được suy nghĩ của bà Vũ Bằng vội trấn an và khích lệ:

- Chuyện ấy bác khỏi phải lo tụi cháu xoay sở được mà.

Bà Mỹ Hạnh gật gù:

- Thật là quý hóa quá!

Vũ Bằng nói với Khải Minh:

- Cậu ở đây với bác, mình ra ngoài một chút rồi vào ngay.

Khải Minh hiểu ý bạn nên gật đầu:

- Được, cậu cứ đi!

Vũ Bằng đi nhanh ra cửa, Mỹ Hà chạy từ ngoài vào sơ ý đụng vào Vũ Bằng. Trái cây trên tay rơi tứ tung, Mỹ Hà sơ ý gắt lên:

- Ông này, đi đứng kiểu gì vậy?

Vũ Bằng luống cuống không kịp nhìn mặt cô đã cúi xuống vừa nhặt trái cây vừa rôi rít:

- Xin lỗi cô, tôi vì đang bận quá.

Ngược nhìn anh ta định cự nự câu gì đó nhưng Mỹ Hà giật mình:

- Ô... anh... Vũ Bằng.

- Hả! Mỹ Hà

Hai người đứng nhìn nhau giây lát, Vũ Bằng vờ hỏi:

- Mỹ Hà thăm ai trong này sao?

- Tôi...

Vũ Bằng lại nói:

- Tôi xin lỗi cô nhé!

Mỹ Hà lắc đầu giọng cô thờ ơ:

- À, không có gì, chào anh nhé!

Vũ Bằng ngập ngừng:

- Nhưng cô thăm ai trong này.

Mỹ Hà đáp gọn:

- Mẹ tôi!

- Mẹ cô bị đau sao vậy Hà?

- Cảm ơn anh! Mẹ tôi đau tim thôi.

- Vậy à?

Mỹ Hà bỏ vào trong, Vũ Bằng vẫn đi công việc của mình.

Mỹ Hà chạy nhanh đến ôm chầm lấy mẹ mà khóc:

- Mẹ, mẹ đã khỏe chưa?

Nâng đầu con gái lên bà Mỹ Hạnh mỉm cười gật đầu:

- Đừng khóc nữa con, mẹ đã khỏe rồi.

Khải Minh bây giờ mới lên tiếng:

- Sao, bác đây là mẹ của Mỹ Hà à?

Ngạc nhiên nhìn Khải Minh, Mỹ Hà ngơ ngác:

- Sao anh lại ở đây? Anh thăm ai bệnh à?

Khải Minh chưa kịp nói gì thì bà Mỹ Hạnh đã lên tiếng:

- Cậu ấy tình cờ gặp mẹ bị đau ngất xỉu giữa đường nên đưa mẹ vào đây.

Mỹ Hà nhìn Khải Minh ngần ngại:

- Tôi... tôi cảm ơn anh nhé!

- Đừng nói vậy mà Mỹ Hà, nếu ngược lại Mỹ Hà thì cũng làm như chúng tôi thôi mà!

Từ ngoài chạy vào, Vũ Bằng nói với bà Mỹ Hạnh:

- Thuốc đây, bác uống vào rồi ngủ một giấc là khỏe thôi.

Như không hề để ý đến Mỹ Hà, Vũ Bằng tự nhiên lấy nước cho bà uống thuốc:

- Uống đi bác!

Mỹ Hà giành lấy ly nước cô bảo:

- Cảm ơn anh, để tôi...

- Mỹ Hà, cô...

- Mẹ tôi đây! Cảm ơn hai anh giúp đỡ.

Vũ Bằng cố nín cười, anh lên tiếng:

- Bác đây là mẹ của Mỹ Hà ư?

- Sao anh lại ngạc nhiên?

Vũ Bằng lúng túng:

- À không, tôi và Khải Minh không biết bác đây là mẹ của Mỹ Hà. Mỹ Hà nhìn hai người có vẻ thân thiện hơn:

- Cảm ơn hai anh đã giúp mẹ tôi thoát hiểm.

Vũ Bằng xua tay:

- Có gì đâu, Mỹ Hà đừng khách sáo như vậy.

Rồi đưa gói thuốc cho cô anh nói tiếp:

- Vậy cô cho bác uống thuốc đi!

- Được cảm ơn anh!

Một người nuôi bệnh gần phòng cũng lên tiếng:

- Hai cậu đây chỉ là người qua đường thôi vậy mà thật tội nghiệp, lo lắng lắng xãng hết chuyện này đến chuyện kia, chị thật gặp may mắn đó.

Nghe nói thế Mỹ Hà nhìn hai người đầy xúc cảm nhưng cô không thể hiện ra ngoài.

Khải Minh đứng lên nói với Vũ Bằng:

- Có Mỹ Hà rồi, mình về thôi!

Mỹ Hà tiễn hai người ra tận cổng bệnh viện:

- Xin lỗi, tôi sẽ hoàn trả lại số tiền viện phí.

Không kịp để cho cô nói hết câu, Vũ Bằng đã cho xe rồ máy:

- Hãy chăm sóc tốt cho bác, mọi chuyện tính sau.

Mỹ Hà nhìn theo cô nghĩ: “Đừng hòng lấy lòng được ta đâu nhé!”